

NØVN

Minningarorð um systir mína, Nomi Høghamar

Fødd 17. oktober 1962, deyð 15. desember 2018

Dagurin tann 11. mai í 2017 stendur enn so sera sterkur í minninum. Henda dag hevði Ólavur, sonur tykkara, sín 27 ára føðingardag, so alt skuldi verið so gott. Men hetta var eisini dagurin, tá ið tú fekst staðfest krabbamein, og tá ið eg fekk hesi boðini, kendist tað, sum steðgaði alt upp.

Tit búðu í Danmark, tá ið tú gjørdist sjúk, men høvdu gjørt av at flyta heim til Føroyar sama summarið, tí Ronja hevði fingið pláss á eftirskúlanum Rásini í Runavík. Eg minnst enn gleðina í tínum eygum, at tú nú kundi fylgja henni á henda skúlan, ið var eitt nýtt tilboð til hennara heima í Føroyum. Ronja og tú vóru sum ein, við heilt serligum bondum tykkara millum.

Tit vóru jú flutt niður til Danmarkar í 2013, tá ið Ronja var 14 ára gomul, tí tú sást, at her heima fekk hon ikki ta menning, hon hevði brúk fyri. Sum so mangan, sóu vit títt sterka lyndi, at tú ikki vildi geva upp, men kempaði fyri teimum veiku.

At tit fóru til Danmarkar við Ronju, var ein stór avgerð at taka, men at tit tóku ta røttu avgerðina, gongur sjón fyri søgn, tí Ronja mentist til ein sjálvbjargnan ungdóm, ið tú hevði alla orsök til at vera glað fyri og errin av.

Góða Nomi, eg sakni teg hvønn dag, men vit eiga so nógv fantastisk minni um teg, sum eisini hjálpa væl í hesi sváru tíð, nú tú ikki longur ert okkara millum.

Vit vóru fyra systkin og høvdu eina góðan og tryggan barndóm á Eiði, har okkara foreldur altíð vóru við tí góða orðinum. Tey lótu okkum altíð vita, hvussu stóran týdning, familjan hevði.

Eg minnst so væl, tá ið tú vart fødd, tí eg gleddi meg so nógv til at blíva stórasystir. Tú vart mær eisini ein góð systir, og hóast tú vart átta ár yngri enn eg, so høvdu vit so nógv saman. Tú vart ein, eg altíð ringdi til, bara fyri at

tosa. Nú er hesin tráður tagnaður. Enn kann eg taka meg sjálva í at hugsa, at hetta ella hatta má eg minnst til at fortelja tær. Tað er bara so ringt at góðtaka, at tú ikki ert her meira.

Eitt, sum stendur so klárt fyri mær sum barn, var tá ið eg ein dagin slapp at trilla teg í vogni. Tú mundi vera eini tvey ára gomul tá, og eg minnst, hvussu stolt eg var at vísa mína systir fram. Vit møttu Anna Katrin á Posthúsinum, sum segði: “Altso, systir tín er fitt og vøkur. Hon líkist akkurát sunnudagsdukkuni.” Eg bleiv so glað, at hon segði hetta, tí sunnudagsdukkun var tann vakrasta dukkan í eini glastribók. Anna Katrin samanlíknaði teg, mína systir, við sunnudagsdukkuna! Hetta havi eg altíð verið so glað fyri.

At tú vart ein kempari og hartil ein viljasterk kvinna, eru mong prógv um. Eftir lokna skúlagongd fórt tú í læru sum hárfriðkanarkvinna, og eftir tað arbeiddi tú fyrst í nøkur ár í Havn og fekst síðani tína egnu salong á Eiði. Hesum starvinum mátti tú gevast við,

tí tað gjørdist ov tungt, og síðani saðlaði tú um og fórt at lesa til námsfrøðing. Í hesum starvi komst tú mest at arbeiða við børnum, sum hava ein serligan tørv, og hetta var eisini tað økið, ið lá tínum hjarta næst.

Allastaðni verður borið tær tað skotsmál, at tú vart nærløgd og vælgerin í øllum, sum tú tókst tær fyri. Ikki minst tykkara heim á Eiði, har tú við tíni kønu hond setti tíni spor, er eitt gott dømi um, hvussu væl alt var úr hondum greitt, ið tú hevði við at gera. Tú gjørdi tær ómak við øllum!

Eitt, sum altíð stóð hjarta tínum nær, var fyrst EB og síðani EB/Streymur, og har taldist tú millum ídnastu og trúgvastu viðhaldsfólkini, og tín eyðkenda rødd hoyrdist, tá ið dystur var. Henda røddin er nú tagnað.

Tú og Edvard Pauli fingtu fimm deilig børn, fyra dreingir og eina gentu, sum eg fyri ein part eisini føli eru míni børn, tí vit standa hvørjum øðrum so nær. Tá ið tú bleiv sjúk, gjørdi Edvard Pauli alt fyri, at tú skuldi hava tað so gott sum gjørligt. Hann, børnini og svigarbørnini vistu alla hesa tíðina, hvussu nógv tað gevur at vera saman í eini sváru tíð.

Bæði fyri tey og okkum onnur var tað ófatiliga hart at fylgja tær í tíðini, tú vart sjúk, men eisini tað gav okkum styrki og eina ótrúliga nærveru saman við tær, har vit kundu geva tær so nógv av okkum, sum tú hevði brúk fyri. Í desember mánaði viknaði tú av álvara og vit vistu, hvussu hart tú stríddist ímóti sjúkuni, tí tú vildi liva. Leygardagin 15. desember andaðist tú, bara 56 ára gomul.

Góða Nomi, eg takki Guði fyri, at vit kundu hava teg heima tína seinastu tíð, og at vit saman við tær kundu gera deyðan so virðiligan, sum tað nú bar til. Hetta gav okkum øllum í familjuni eitt so gott samanhald, at orð eru ikki fyri tí.

Sjáldan hevur verið so nógv fólk til eina jarðarferð á Eiði, sum henda dagin til tín jarðarferð. Veðrið var av tí allarbesta, og hetta var akkurát ein sovorðin dagur, sum tú elskaði – klárt og sól.

Emil prestur hevði ein góða gravtalu og gav okkum øllum góð og troystarrík orð. Millum annað segði hann, at “lívið heldur fram hinumegin í øllum sínum fullkomleika, vakurleika og dýrd. Tit hava mist ein dýrgrip. Í øllum hesum kann leggjast afturat – grundað á hina kristnu vónina – at í grundini hava tit í djúpasta týdningi ikki mist hana. Tað er nakað, sum eingin – heldur ikki deyðin – megnar at taka frá tykkum: Kærleikan, tøkkin, minnini og vónina um at møtast aftur. Kærleikin er sterkari enn deyðin. Nei, kærleikan og tøkkin kann eingin taka frá tykkum, heldur ikki minnini.” Hetta vóru og eru av sonnum troystarrík orð!

Eisini var ein vøkur og rørandi heilsan til tín frá vinum í Nørre Nisum, sum Magni Christiansen sang so vakurt í kirkjuni.

Vit vita, at skilnaðarløtuni sleppa vit ikki undan, men vit vildu so fegin ynskt, at hon ikki kom so tíðliga, tí tú elskaði lívið. Tú vildi so fegin havt meira tíð saman við tínum kærnu, og enn hevði tú dreymar og ynski um framtíðina, tí eingin vil fara so tíðliga, sum tað nú gjørdist tín lutur.

Góða Nomi, vit eru øll so glað fyri, at tú kundi vera ein partur av okkara lívi og at vit eisini kundu vera partur av tínum. Vit vilja ongantíð at gloyma teg, men vilja altíð goyma teg. Eg fari framvegis í takksemi at senda tær mínar dagligu tankar og leita mær troyst og ugga í teimum mongu og góðu minnunum, ið eru eftir teg.

Hvíl í friði, góða systir!

Annsy

Sosialurin

Minnist til haldargjaldið